

Mk; 15:33-41.

Az ember elégedetlen az Istennel. Határozottan elégedetlen. Elégedetlenségét ebben a kérdésben sűríti össze: Ha Isten jó és mindenható, akkor hogyan létezhet a földön szenvedés? Ha jó és mindenható, akkor miért nem egy olyan „minőségbiztosított” világot teremtett, amiben nincs és nem is lehet szenvedés. – S valljuk meg; mind egy ilyen világot szeretnénk. Hisz kinek hiányzik a szenvedés?

Ezért van olyan ember, aki elmegy, hogy Isten nélkül megvalósítsa a társadalom vagy legalább a maga szenvedésmentes világát. Így tesznek sokan. Elkezdik a maguk világát megteremteni pénzzel, mindenféle fájdalomcsillapítókkal, szedett-vedett ideológiákkal, mert úgy gondolják, hogy nekik semmi szükségük egy olyan Istenre, akinek a világába belefér a szenvedés.

Más utat választunk mi, akik hívőnek valljuk magunkat. A szenvedés számunkra is botrány, ezért hajlamosak vagyunk arra, hogy elkezdjük mentegetni az Istent. Ilyenkor olyanokat szoktunk mondani, hogy a szenvedésnek nem Isten az oka, hanem a bűn. Vagy te magad, mert nem hallgattál az Istenre. Esetleg túlmutatva a konkrét bűnön és személyen az ördögben találjuk meg a szenvedés végső felelősét. És egész kétségtelen, hogy van ezekben az érvelésekben igazság. De azért azt is érezzük, mondjuk ki nyíltan, hogy egy kicsit sántít is. Mert azért az Isten mindenhatósága, ha valódi mindenhatóságról van szó, mégis csak ott áll felettem, a bűneim felett, a természeti erők felett, és még az ördög felett is. S mégis beleállunk olykor ebbe az érvelésbe, mert ciki lenne felvállalni, hogy **Isten jósága és a szenvedés összefér**. Ez egy olyan nem szeretem megoldás, amelyet eleve elvetünk. Erről hallani sem akarunk. Pedig erre tanít minket a Nagypéntek. Erre tanít a kereszt botránya.

Jézus a Fiúisten a kereszten szenvedett. Ott találjuk őt Nagypénteken a szenvedés legnagyobb mélységében, ostortól felhasogatott bőrrel, összeverve, szögekkel átszúrva a kereszten. Még a nap se bírja nézni. Még a nap se süt rá. Sötét van. Botránkoztató sötét. Hisz mi azt az Istent szeretjük, aki azt mondta, legyen világosság. De Nagypénteken arra tanít ez a világosságot teremtő Isten, hogy ő teremtette a sötétséget is. Arra tanít, hogy az ő tervében helye és szerepe van a sötétnek is. Tizenkét órától három óráig sötét lett a földön, és Jézus ott szenved a sötétben. Átéli szenvedése közben azt az elkeseredést, azt az elhagyatottság érzetet, amelyet minden szenvedő átél. Átéli a szenvedő ember magányát. A többiek sétálnak, jönnek, mennek, mondanak okosakat, szellemeskednek vagy éppen gúnyolódnak. Ő pedig a kereszthez szegezett végtagokkal szenved. Tanítványai elhagyták. Az asszonyok is csak távolról figyelik. De a legfájóbb, hogy még az Isten, a mennyei Atya szeretetét, jelenlétét sem érzi. A körülötte levők, azt hiszik, hogy Illést hívja, noha ő fájdalmában az Atyához kiált. De nem jön sem Illés, sem pedig valami más csoda. Semmi nem történik, ami Isten fenséges hatalmára vagy beavatkozó szándékára utalna. Ezt mutatja a történet felülete. Hisz nem jönnek angyali seregek Jézust kimenekíteni. Nem történik semmi, amolyan akciófilm fordulat, amit mi úgy szeretünk. Jézus ugyanúgy meghal a kereszten, mint bárki más, akit felfeszítettek. Talán kicsit még gyorsabban is az előzetes korbácsolás következtében. Jézussal ugyanúgy történik, ahogy a megölt prófétákkal. Jeremiás körül sem volt valami energiapajzs, ami megakadályozta volna, hogy kettéfűrészeljék. Ahogy aztán az apostolok sem kaptak mágikus hatalmat arra, hogy elkerüljék a mártírhalált. Jézust ugyanúgy megölhették ártatlanul brutális gyilkosai, ahogy azóta is sok-sok ártatlan embert gyilkolnak le. Akár szenteket, vagy csak közönséges, jámbor templomba járó, Krisztust követő embereket. Ahogy most, virágvasárnap Egyiptomban is. És nem jöttek felszabadító seregek. Nem nyílt meg a föld a robbantó, sunyi terrorista alatt. Nem vágott bele a villám, hogy megakadályozza gonosz tettét. Nem történt csoda.

Nem történt csoda? Vagy talán mégis? Talán mégis történt, csak valami másféle, mint amelyet mi vártunk? Valami másfajta, mint amelyet az akciófilmek végére írnak a kiszámíthatóan unalmas rendezők? Én azt mondom, hogy bizony történt csoda. Nem is akármekkora! Pont itt, pont Nagypénteken történt a legmeghökkenőbb csoda. Olyan csoda, amit nincs az írói fantázia, ami kitalált volna. Isten megmutatta halálos szeretetét irántunk. Isten kész volt feláldozni Fiát, a Fiúisten kész volt feláldozni magát értünk. Mert így szeret. Mi ez, ha nem csoda?! Ha valaki, akinek hatalma van rá, leszáll a keresztről, sőt, rá se megy, hanem menti az irháját, és nagyívben elkerüli a szenvedést, abban mi a csoda? De az, hogy valaki úgy szeret, hogy kész önként nem akármilyen szenvedést vállalni és meghalni érte, na, az már csoda! A kereszt a legnagyobb csoda. A legfontosabb csoda. A legszívmenetőbb csoda. A kereszt Isten szeretetének csodája. A képzeletet felülmúló szeretetnek a csodája. A szenvedni is kész szeretet csodája. És a bűneink megbocsátásának, Isten kegyelmének a csodája. Mert Isten szeretete a kereszten felragyog, és nem marad következmények nélkül, hanem kiárad, és megváltoztatja a világot.

Azt olvassuk, amikor Jézus meghal, a templom kárpítja kettéhasad. Talán nem mindenki ismeri fel ennek az apró kis mondatnak a jelentőségét. Ez a kárpit a templomban a templom legbelsőbb és egyúttal legszentebb részét, az un. Szentek Szentjét választotta el a templom többi területétől. E kárpit azt jelentette, hogy a bűnös ember számára, a közönséges halandó számára nincs út a szent Istenhez. A Nagypéntek csodája pedig az,

hogy Isten megváltó szeretete a szenvedés kulcsával, a kereszttel megnyitotta az utat. Immár van út a bűnösöknek Istenhez, mert bűnünk a kereszten megbocsáttatott. Pedig nem érdemeltük meg. Nem tettünk ezért semmit. És mégis megbocsáttatott. Mi ez, ha nem csoda?

S hogy ez egy valódi csoda, nem pedig csak valami elvont elmélet, annak is bizonyosságát adja ez a történet. Mert ott áll a kereszttől tövén egy római százados. Nyilván nem valami széplélek. Nem egy jócselekedeteket gyűjtő kiscserkész. Mondjuk ki, minden okunk megvan feltételezni, hogy egy kegyetlen zsoldos, másokat megkínzó, kivégző hóhér. S mégis, amikor Jézus szenvedését végignézi, és Jézus halála beteljesül, és ama bizonyos kárpit kettéhasad, ez a mindenféle gonoszagtól terhelt lelkű ember bizonyágtévő hívővé lesz. Mert a szenvedés legnagyobb mélységében felismerte az Istent. És Jézus halála által csakugyan megkapta a kegyelmet, hogy hitével Istenhez léphetett. Ő, a római, a pogány, az antihumánus hóhér, a bűnös ember hitre juthatott, kegyelmet nyerhetett, Isten bizonyágtévő gyermekévé lehetett. Mi ez, ha nem csoda? Ha még neki is kinyílt az út, akkor kinek nem? Jézus szenvedésének látványa így hatott rá. Milyen érdekes. Azok közül a katonák közül, akik a feltámadás dicsőségét látták, egy se lett hívővé. (Legalábbis a Biblia nem ír ilyet.) De az a katona, aki a Fiúisten szenvedését látta, hívővé lett. Milyen érdekes csoda. A mélységben, a szenvedésben jobban lehet találkozni az Istennel, mint a hatalomban, erőben és dicsőségben. Vajon miért is van szenvedés, Isten tökéletes világában? Talán azért, hogy megismerhető legyen, és megtalálható legyen az az Isten, akiről azt mondja az Írás, hogy az Isten szeretet.

A szenvedésben, Jézus szenvedése által új élet született. A római százados megszületett az örökéletre. A marcona hóhérból megszületett Isten szeretett gyermeke. Talán ez a szenvedés célja és értelme? A szülés, születés szenvedéssel jár. De így jön létre az élet, az élet öröme. Az örökéletre való megszületés, az örökéletre való eljutás a földi vándorúton át, ez is szenvedéssel jár. A vajúdás és születés szenvedésével. Ez komoly fájdalom lehet. Az asszonyok ismerik ezt. Talán azért tudnak jobban ottmaradni Jézussal a fájdalomban. S talán ezért lehetnek ők az elsők, akik részesülnek majd a feltámadás örömeiben.

Szeretet, szenvedés, születés, öröm. Világosság és sötétség. A sír sötétje és a feltámadás dicsőséges ragyogása. Mind a mindenható és szerető Isten tökéletes világának a része. Ezt mutatja meg nekünk a Nagypéntek. De ennél többet is. Mert Jézus szenvedésével nem csak azt mutatja meg, hogy mindez Isten világának a része, hanem azt is, hogy mindennek az a célja, hogy minket a szerető Isten megváltson, és az örök boldogság világába elvezessen. Oda, ahova vágyik már itt a földön is a lélek. S oda, ahova el is juthatunk, ha a nehézségek között nem fellázadunk az Isten ellen, hanem alázatosan, engedelmesen követjük a mi Mesterünket, az értünk szeretetből szenvedni is kész Jézust. Ámen.

1. Olvassátok el a Mt; 16:21-25-ig terjedő részt, és vizsgáljátok meg, hogy Péter, a tanítvány, hogyan reagált arra, hogy Jézusnak szenvednie kell? Figyeljétek meg Jézus választát is!
2. Hogyan viselkedtek azok a katonák, akik Isten hatalmának és a feltámadás csodájának lehettek a tanúi (Mt; 28.), és hogyan az a katona, aki Jézus halálának volt a tanúja?
 - a) Nehéz elfogadnod, hogy Isten nem a földre tervezi neked a szenvedésmentes életet, hanem a szenvedés is hozzátartozik ahhoz a földi úthoz, amelyen át a menny boldogságába akar elvezetni?
 - b) Van olyan ismerősöd, aki az élet nehézségei között talált rá Istenre? Szerinted mi a gyakoribb, a bajban vagy az örömben találunk inkább Istenre az emberek?
 - c) A saját életedben milyen szenvedések voltak, amik segítették Isten-kapcsolatod elmélyülését?
 - d) Volt olyan ismerősöd, akit a szenvedés eltávolított Istentől? Hogyan történt?
 - e) Volt olyan áldozat, amelyet örömmel hoztál meg valamiért, valakiért?
 - f) Mit szólsz ahhoz, hogy a kormány a reformáció 500. éve alkalmából munkaszüneti nappá tette a nagypénteket? Számodra mit üzen ez?